

Herkesin kendi için yaşadığına, bencilce hareket ettiğine dair bir önerme mantıklı görünüyor, belki *dolaylı* olarak bunu isbat etmek de mümkün olabilir ancak insanların doğrudan kendi hazları için yaşadığı düşüncesi biraz havada kalan bir düşünce.

Herhangi bir anne/babaya bakarak bunu görebilirsiniz.

Anne kendi genlerinin daha iyi yaşaması için öyle davranıyor, o sayılmaz diyecekler için de, yeryüzünde herhangi bir getirisi olmadığı halde başkalarının iyiliği için çalışanları işaret edebiliriz. Hatta son dinlendiğim, okuduğum bazı şeyler, mesela piyangodan çıkan parayı başkası için harcayanların, kendisi için harcayanlara göre daha mutlu olduğu yönünde. (Bunu 5\$ gibi ufak paralar için yapmışlar, çok büyük parayı verip, kontrol grubu oluşturmak biraz zor.)

Tamamen kendi için yaşamak, büyütülmüş bir egoya ihtiyaç duyuyor. Yaratıcılık da biraz öyle. Bu sebepten olsa gerek, insanların kendi için yaşadığı kabulüyle ortaya çıkan sanat ve fikir eseri sayısı, gerçek oranı yansıtmıyor. İnsanların çoğu sadece bencil saiklerle hareket etmiyor, buna mukabil *teorik* olarak hepimiz herkesin bencil olduğuna inanmaya meyilliyiz.

Sadece kendi için yaşayanlar tabii ki mevcut, gözönünde bulunanlar da onlar. Ancak ekseriyet, ya normal insan tabiatında bu taraf eksik olduğu için veya kendileri için yaşayacak fırsat bulamadıklarından, böyle değiller.